

ВІРШІ З БІЙНИЦІ

На знак нашої вдячності, пам'яті та шани до Максима Кривцова «Далі» і справи його життя прийнято рішення, що всі кошти, отримані від реалізації теперішнього і майбутніх накладів збірки, а також електронних примірників «Віршів з бійниці», будуть розподілятися порівну: половина перераховуватиметься родині Максима, решта — ГО «Реформація» на просвітницькі книжкові проекти для військових. Усі витрати, пов'язані з друком і розповсюдженням видання, «Наш Формат» оплачуватиме

власним коштом

МАКСИМ КРИВЦОВ

«ДАЛІ»

ВІРШІ З БІЙНИЦІ

Поезії

2-ге видання

«Наш Формат» · Київ · 2024

*Шалено хороброму «Бетмену»,
який навчив мене сміятися*

Макс 33

🏠 військовий

🏠 з Рівного, живу в Києві, коли взагалі живу

📍 1 розворот до тебе

Я шукаю

Серйозних читачів (чи ні...)

Я люблю:

Коли щось довго шукаєш і знаходиш, наприклад документи чи зброю.

Коли довго не мав води, а тут зміг попити, і напиваєшся так, що аж боляче ковтати. Це один із найприємніших болів.

Повертатися з війни мокрим, голодним, утомленим, сидіти в машині й слухати чийсь музику.

Серіал «Молодий Папа», чомусь потрібно обов'язково сказати, що із Джудом Лоу, наче є ще якісь «Молоді Папи».

Гумор Воннегута.

Цілувати шию та коли цілують шию.

Коли випадково знаходиш гроші в куртці, яку не носив із минулої зими.

Макарони-бантики з маслом і смажену картоплю.

Квітень і липень.

Коли можеш зняти шкарпетки, прийняти душ після чергування в бліндажі.

Коли повертаються птахи і квіти.

Я не люблю:

Коли волосся лізе в очі — аж дратує.

Літній душ.

Коли хтось повільно йде попереду.

Коли до тебе лізуть, коли не треба.

Мандаринки, у яких погано облазить шкірка.

Прокидатися вранці — я однозначно не жайворонок.

Коли ти у стоматолога, а починає все на світі чухатися.

Серпень і листопад.

Сніг.

Я мрію:

Про спокій і тишу.

Про сон до 14-ї.

Про море та серфінг і великих чайок, які намагаються поцупити в мене картоплю фрі, добре змащену майонезом.

Я кожному побажаю:

Спокою і моря.

Ну, власне, тепер вибір за тобою: свайп вліво чи свайп вправо.

* * *

Він переїхав у Бучу в середині березня 2021-го
винайняв маленьку квартиру в цоколі й завів kota
шерсть якого була кольору помадки на еклері.

Він ходив на англійську, в тренажерку та на сповіді
він любив дивитись, як падає сніг
і в тумані зникає вулиця.

Він слухав Радіохед, старі альбоми Океану Ельзи,
дош, грім і стукіт серця дівчинки
з якою засинав у маленькій цокольній квартирі
і прокидався в маленькій цокольній квартирі
цілував її тепле обличчя
пригортався до її липкого тіла
пірнав долонею у хвилі її волосся
та борсався там, наче мушка на павутині.

Вона покинула його восени
так, як птахи покидають ліси
так, як інженери фабрику по закінченні зміни
і поїхала в Польщу
щоб там залишитись.

Він узяв kota, схожого на тістечко
і сказав: коте, нам треба їхати
з нами, як ранок
як життя
як хвороба
сталась холодна
як крига
війна
урок, що зветься «Спокійне життя», закінчився.

У тумані зникає вулиця
падає дощ
його зовсім не слухають
кіт вибіг у поле й ім'я його вітер.

На хресті наче на айді-картці написано:
тут спочиває номер 234 вічна пам'ять.

Вона мріяла про мандрівку в Патагонію
про роман із рок-музикантом
про реінкарнацію в царицю чи в рибу.

Планувала написати книгу
про те, що пам'ять
крихка наче скоринка на крем-брюле
вразлива, наче кохання
розсипається, як пісок поміж пальців
і зникає
щезає
немає.

Вона любила свій велосипед
морозиво зі згущівкою
збирала пожовкле листя
наче марки
любила розглядати хмари
розсипані наче попкорн
неохайним хлопчиком у кінотеатрі.

Мандрувала в гори наодинці
щоб приймати інгаляції лісу та повітря
збирала м'яту та іван-чай
збирала зорі, розкладаючи в пам'яті,
наче у фотоальбомі.

Її батько загинув у чотирнадцятому
їй було чотирнадцять, коли мама поїхала в Італію
і не повернулась.

Вона не мала стосунків, бо все чекала
на рок-музиканта.

Коли зима вирішила залишитися
щонайменше до наступної осені
гучно і боляче сповістивши про це
і пахло на вулицях
тишею жахаючою
вогнем і землею
розліталось вороння.

Тоді вона не розгубилася
дістала із верхньої полиці пляшечку
із висušеним іван-чаєм та чебрецем
заварила трави
налила в термос
і понесла на пости
хлопцям із тероборони.

На хресті наче татуюванням закарбовано:
тут спочиває номер 457 вічна пам'ять.

Вона жила поруч із парком
у невеликому будинку
годувала білок
годувала собак
годувала п'яниць
була хранителькою осені
і хранителькою спогадів
розсипаних, як цукор.

Їй було 54

вона працювала у комунальному підприємстві
носила синю робу «Епіцентр»
і їздила на велосипеді.

Фарбувала нігті у багряний
фарбувала губи у багряний
і щоночі до неї приходили багряні сни.

Вона дивилась «Говорить Україна»
витирала сльози білим носовичком
згадувала дитинство

яким тоді теплим було сонце
перед сном читала Кокотюху
і стрибала, наче плавець у воду, в свої сні
багряні, як нігті
багряні, як губи.

Чекала на суботу
щоб витерти пилюку в кімнатах
випрати одяг
приготувати шарлотку
і думати про минуле.

Її вбили п'ятого березня
коли вона повертала на свою вулицю
їдучи на велосипеді
вбили, як ніч убиває день
як осінь убиває літо
розіпнули чергою кпвт.

На хресті наче на дошці оголошень написано:
тут спочиває номер 451 вічна пам'ять.

На вулицях і на полях
з'являлись нові Голгофи
ось тільки кулі замість цвяхів
ось тільки артилерія замість списів.

Хотілося
рахувати дні до літа
рахувати кошенят
рахувати дітей
рахувати зорі
рахувати до ста, засинаючи.

Тут спочиває номер 176 вічна пам'ять
тут спочиває номер 201 вічна пам'ять
тут спочиває номер 163 вічна пам'ять
тут спочиває номер 308 вічна пам'ять.

* * *

Весь світ у ранах я візьму цей жовтий скотч
я знаю тут у поміч лише жовтий скотч
так вабить декольте цієї дивної весни
пішли за нею вслід бо хто якщо не ми.

як короп в ставі вигравало тіло зброї
а він сказав візьми цей скотч лиш він загоїть
бери землі цієї берці й лісу тепле пончо
якщо ти наш намотуй більше, більше скотчу.

і говори зі мною більше говори ти
бо все мине крім слів як дим і ніч і вітер
ти так полюбиш це терпке прозоре місто
спускайся з гори поки тут візуально чисто.

ця дика ніч і тут горланить все минуле
а тобі добре бо чотири, п'ять і нулик
все повертається як ляпас чи як ранок
та ми залишимося тут широким шрамом.

і вже земля нам так гірчить тепер як оцет
і як скінчиться скотч бери намотуй сонце
і в ночі цій неначе риба в клярі я
чи ще у Вас лишився скотч Небесна Канцеляріє?

весь світ у ранах я візьму цей жовтий скотч
я знаю тут у поміч лише жовтий скотч
так вабить декольте цієї довгої весни
ми всі пішли на Схід бо хто якщо не ми.

* * *

Пада
you
спій
ту

кві
ти
на твоєму
тілі
позбира
you

маленька мить
етюд
God
ина

відпус
ти
я
спробу
you
засну
ти

щоб знову
знову
знову
пада
ти
спій
ту.

і
па
да
у
о
н
с
п
і
й
т
у

к
в
і
т
и
н
а
т
в
о
є
м
у
т
і
л
і
п
о
з
б
и
р
а
у
о
н

м
а
л
е
н
ь
к
а
м
и
т
ь
є
т
ю
д
G
o
d
и
н
а

в
і
д
п
у
с
т
и
я
с
п
р
о
б
у
у
о
н
з
а
с
к
у
т
и
т
и

щ
о
б
з
н
о
в
у
з
н
о
в
у
з
н
о
в
у
п
а
д
а
т
и
с
п
і
й
т
у.

* * *

«Марія» «Голгофі»
«Марія» «Голгофі»:
прийом.

«Голгофа» я «Марія»
«Голгофа» я «Марія»:
на прийомі.

У нас двоє зоо
у нас двоє зоо
як прийняла:
прийом.

П'ять маленьких
п'ять маленьких:
ми будемо.

«Марія» на початку березня
подалась
у Госпітальєри
у неї жовте, як пшоно, волосся
в якому заплуталось небо
заплутались риби
заплутались пальці хлопчика
з яким вона познайомилась
на парі з історії кінематографу
в університеті Карпенка-Карого.

Вона любить збирати дощ у долоньки
одягати свої рожеві
гумові чоботи
вибігати на асфальтну дорогу